

Ο γνωστός συγγραφέας Ζιλ Λεραίτν δεν έδινε καμιά απόλυτα σημασία στις επιστολές των διαφόρων αγνώστων. Της έμαζευε απάντο στο γραφείο του και, τις περισσότερες φορές, δεν λάβαινε καν τον κόπο να τις άνοιξη. Κάποια επιστολογράφοι του, μεταξύ των άλλων, ή όποια του έστειλε ένα σωρό γραμμάτια, στα όποια δεν έλαβε φρονικά καμιά απάντηση, του έστειλε στο τέλος και τη φωτογραφία της, με την έξης παρατονετική άφιξη:

«Είς άνάμνησιν μερικιών επιστολών που έμειναν χωρίς απάντησι».

Ήπιση δέ ή φωτογραφία έδειχνε την άγνωστη νεαρωτή και άρωσιτάτη, ό Λεραίτν μετόνωσος—έκ των ύστέρων όμως—γιατί δεν της είχε απάντησει...

Δέν λαβαίνον όμως μονάχα επιστολές γυναικών και τρελλών όι μεγάλοι συγγραφείς. Λαβαίνον επίσης συχνότατα επιστολές, διά των όποιων όι άγνωστοί επιστολογράφοι τους τους ζήτηυν διάφορα χρηματικά όρηματά.

Έτσι ό 'Αλφόνος Ντωντέ έλαβε μία μέρα μία επιστολή από κάποιο άξιωματικό της διαχείρισης, στην όποια του έγραφε ότι είχε φάει τά λεπτά του ταμείου του και ότι ό' αυτόκτονούσε άν δεν έβρισκε εντός δύο ημερών πενήντα χιλιάδες φράγκα. Γι' αυτό άπεινθινόταν στο διάσημο μυθιστοριογράφο, έλπίζοντας ότι θα τον έδωγας από τη δύσκολη αυτή θέση.

Τήν ίδια εποχή μία νεαρά Γερμανίδα από τό Βερολίνο έγραψε στο Ντωντέ ότι για να παντρευτεί ένα φτωχό άξιωματικό τον όποιο άγαπούσε, είχε άμηση άνάγκη από όκατό χιλιάδες μάγκα. Και έπρόσθετε στις επιστολές της, ότι έπειδή όι συμπαιρωτές της είχαν πέτρινες καρδιές και δεν ήθελαν να τη βοηθήσουν, άπεινθινόταν στο συγγραφέα της «Σαφρού» με την έλπίδα, ότι αυτός θα καταλάβαινε την άνάγκη της και θα έσπευδε να τη θεραπεύσει...

Πολλές περισσότερες όμως αίτήσεις χρημάτων από τους μεγάλους συγγραφείς, λαβαίνον όι διάφοροι καλλιτέχναι της υόδας, όι μεγάλοι ήθοποιοί, όι κινηματογραφικοί άστέρες, κλπ.

Έτσι ή Γάλλισ καλλιτέχνισ 'Υδόννη Γκιλιμπέρ, στην εποχή της μεγάλης της δόξας, έδομαφοδίζετο καθημερινώς από τέτοιες αίτήσεις. Σ' αυτό όμως έφταγε και ή ίδια, γιατι τραφερή και μεγαλόκαρδη όπως ήταν, έσπευδε να ένισχύη οικονομικά τους όρους της ζητούσαν χρήματα. Σχετικώς με τη γενναιοδία της Γκιλιμπέρ είνε και τό παρκαίωτο ανέκδοτο.

Ένα βράδυ του 1896, ή καλλιτέχνισ είχε παρακληθεί να τραγοδύσει σε μία έσπεριόδα στην όποια παρευρισκόταν και ό περιφημος τραπεζίτης Μπαρνάτο, ό πλουσιώτερος άνθρωπος του κόσμου κατά την εποχή εκείνη.

Κατά την διάκριση της έσπεριόδας, ό Μπαρνάτο, άηδισμένος ά' τις νολακίες, τους ένθουσιασμούς και τις διάφορες αίτήσεις που του έκαναν όι άλλοι καλεσμένοι, πλησίασε τη Γκιλιμπέρ και της είπε :

—Είμαι πολύ ευχαριστημένος που σας βλέπω, δις Γκιλιμπέρ, γιατί έσείς τουλάχιστο δεν μου ζητάτε τίποτε.

Και άμέσως κατόπιν έπρόσθεσε :

—Γι' αυτό θέλω να κάνω κάτι για σας... Δοκίμν, από την πρότη έπιχειρήσει που θα κάνω αύριο στο χρηματιστήριο, θα σας δώσω τά μισά μου κέρδη...

Πράγματι, έπειτ' από μερικές ήμέρες ή 'Υδόννη Γκιλιμπέρ λάβαινε από την Τράπεζα Μπαρνάτο ένα τσέκ 400 λιρών...

Η ενίασήτη όμως καλλιτέχνισ θεόρησε τό πράγμα προσβλητικό και είπε σ' ένα φίλο της, ό όποιος βρισκόταν την ώρα αυτή στο σπίτι της :

—Τί τσιπέτ' που σου έχουν αυτοί όι τραπεζίτες. Δέν είνε πάρεσι καθόλου σοβαρά τά λόγια του Μπαρνάτο. Τό τσέκ του με έννοχη. Θά του τό έπιστρέψω...

Τότε ό φίλος της της υπέβαλε την ιδέα ότι, αντί να έπιστρέψη τά χρήματα, μπορούσε να τά χρησιμοποιήση για κάποιο άγαθοεργό σκοπό.

Άμέσως τότε ή Γκιλιμπέρ θυμήθηκε ότι τό ίδιο πρωί, είχε λάβει μία έπιστολή από κάποια χήρα Ρωσοίδα, έγκαιστημένη στη Γάλ-

λία με τά πέντε της παιδιά, ή όποια καταγινόταν με την καλλιέργεια της γης και τη κτηνοτροφία και ή όποια—όπως έγραφε—είχε άνάγκη χρημάτων για να έκεταίνη τις έργασίες της και να έπαρκεση έτσι στη συντήρησι της πολμελέους οικογενείας της. Για να μην την πάρη μάλιστα ή καλλιτέχνισ για καμιά τυχοδιωκτιά, ή Ρωσοίς έσώκλειε στην έπιστολή της και ένα πιστοποιητικό της Ρωσοικής Προέβειας.

Η Γκιλιμπέρ, χωρίς να ζήτηση άλλες πληροφορίες, για τη Ρωσοίδα, της έστειλε άυθημερόν τό τσέκ του τραπεζίτου.

Έτσι ή Ρωσοίς αυτή, ή όποια έπεκαλέσθη τη συνδρομή της καλλιτέχνιδος, την όποια δεν είχε δει ποτέ, έλαβε δέκα χιλιάδες χρυσά φράγκα, δηλαδή 150 χιλιάδες σημερινές δραχμές. Όπως θα ύποθέση κανείς, ή συγγίνισ της, ή εκκλησί της, ή ένγνωμοσύνη της, άπειναι της καλλιτέχνιδος θά ήταν άπειροδιστη.

Και όμως, εις απάντησν της δωρεάς της, της έστειλε την παρακάτω τυπική έπιστολή :

«Δεσποινίς, άπέσυνα χθές από την Τράπεζα Μπαρνάτο τό ποσό των 400 λιρών, τάς όποίας μου έστειλατε. Έύχαριστήητε να δεχθήτε, δεσποινίς, τη διαβεβαίωσι της έντιμήςσέως μου!».

Η ιστορία όμως αυτή δεν τελείωσε έδω. Είχε και συνέχεια.

Έπειτ' από μερικους μήνες, ή δις Γκιλιμπέρ έλαβε και νέα έπιστολή εκ μερους της Ρωσοίδος, στην όποια της έγραφε, ότι ή 400 λίρες της δεν της είχαν φτάσει για να κανονίση τις δουλειές της. Γι' αυτό—επρόσθετε—για να μην την έννοχηση πάλι, είχε άποτανφει στον ζ. Μπαρνάτο τον ίδιο, ό όποιος είχε τόσα πολλά έκατομμύρια. Μα ό τραπεζίτης δεν της είχε απάντησει καθόλου.

Και ή Ρωσοίς τελείωσε την έπιστολή της με τη φράση :

«Αυτό με ξαφνιάζει πολύ»!...

ΑΝΔΡΕΙΑ ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΟΔΡΑΠΙΑ

Κάποιος λογαγός της σωματοφυλακής του Φρειδερίκου της Πρωσίας, ματαιόδοξος, αλλά πολύ γενναίος, φορούσε μία χρυσή άλυσίδα, στην όποια αντί ρολογιού είχε κορμίσαι μία σφαίρα, βαλμένη μέσα στην τσέπη του, έννοείται.

—Λογαγέ, φαίνεται ότι είσαι πολύ οικονομικός, του είπε μία μέρα ό αυτόκράτωρ. Βλέπω ότι κατώρθωσες ν' άγοράσους χρυσό ρολόι. Δέν μου λές τί ώρα είνε ;

—Ο λογαγός έβγαλε τότε τη σφαίρα, και, δείχνοντάς την, του είπε : —Αυτό, Μεγαλειότατε, είνε τό ρολόι που μου θυμίζει κάθε ώρα ότι έφείλω να πεθάνω για σας...

Τότε ό Φρειδερίκος, συγγινημένος από την άφοσίωσι του άξιωματικού, του έδωσε τό άδαμαντοκόλλητο ρολόι του και του είπε :

—Πάρε, φίλε μου, αυτό τό ρολόι για να βλέπης ποίν ώρα όφείλεις να πεθάνεις για μένα !...

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΣΤΟΥΣ ΙΟΥΔΑΙΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΡΜΕΝΙΟΥΣ

Οι Έβραίοι σχεδόν σε κάθε μεγάλη έορτή νηστεύον. Τό ίδιο κάνουν και σε διάφορες άλλες ήμέρες του έτους, κατά τις όποιες έχουν συμβεί στη φυλή τους ιστορικά γεγονότα. Έπίσης νηστεύον άποσπρότατα κατά τις σαράντα τελευταίες ήμέρες του έτους των, ή όποιες είνε άμειρωμένες στη μετόνια.

Έκτός όμως των τακτικων νηστειών, οι Έβραίοι κρατούν νηστεία και κατά την έπέτειο που θανάτων των γονέων των.

Οι Αρμένιοι πάλι νηστεύον έκατόν ογδόντα έννην μέρες, δηλαδή παραπάνω άπ' τό μισό διάστημα του έτους. Κατά τις σαράντα όχτώ μάλιστα ήμέρες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, τρέφονται άποκλειστικώς με ταχίνι, τουρσί και ρεβίθια !...



Ο 'Αλφόνος Ντωντέ.



Ο Αίμιλιος Ζολά στη νεκρική του κλίνη.